

РЕШЕНИЕ

№ 23649

гр. София, 12.06.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 34 състав, в
публично заседание на 02.06.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Георги Тафров

като разгледа дело номер **378** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производство по реда на чл. 145 – чл. 178 от Административно процесуалния кодекс (АПК) вр. чл. 10а, ал. 4 вр. ал. 1 вр. чл. 9а, ал. 2, т. 4 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ).

Образувано е по жалба на А. А. /А. А./, гражданин на С., паспорт № 02378230, чрез адв. Г. Б., Х. [ЕГН] [населено място], [улица], против Отказ за издаване на виза за дългосрочно пребиваване в Република България, тип „D“ от 09.12.2025г. по Заявление № 2263 от 06.10.25г., издаден от завеждащ „Консулска служба“ в Посолството на Република България в [населено място], Й..

В жалбата са изложени съображения за незаконосъобразност на оспорения административен акт и нарушение на материалния закон-чл.15 и чл.24,ал.3 от ЗЧРБ.Твърди се също за нарушение на Нарушение на чл.6 и чл.13 ЕКПЧ,като актът е немотивиран,издаден въз основа на недоказани предположения,без анализ на представените документи.Липсата на пълни фактически мотиви прави контрола по съдебен ред невъзможен и нарушава правото на справедлив процес /чл.6/,както и правото на ефективно средство за защита /чл.13 ЕКПЧ/.Изложени са съображения и за нарушено право на защита,поради липса на яснота относно конкретните данни въз основа на които е направен изводът за липса на доказателства за предвидими финансови средства за издръжка и за покриване на разходите при обучение на територията на Р.България.Твърди се още че са представените документи относно размера на средствата, с които разполага жалбоподателят за издръжка и обучение, и предварително заявените условия на пребиваване в България.Моли за отмяна на оспорения отказ за издаване на виза тип „D“ и връщане на преписката на административния орган за ново произнасяне със задължителни указания по

приложението на закона.Претендират се направените разноски.

В съдебното заседание жалбоподателят,не се явява,не се представлява.

Ответника – завеждащ „Консулска служба“ към Посолството на Република България в [населено място],Й.,не се явява ,не се представлява ,чрез главен специалист И. А. изразява становище,че жалбата е неоснователна и недоказана и следва да бъде отхвърлена.

Административен съд – София – град,след като обсъди приложените към делото доказателства, взе предвид релевираните основания в жалбата, съобразно правомощията по чл. 168 вр. чл. 146 от АПК, прие за установено от фактическа страна:

Административното производство е започнало по заявление за издаване на виза за дългосрочно пребиваване тип „D“ в Република България,депозизирано от жалбоподателя А. А. /А. А./, гражданин на С., с паспорт № 02378230, в посолството на Република България в [населено място],Й..Като основание за издаване на визата за дългосрочно пребиваване е посочено,че жалбоподателят е приет за студент в ВВМУ „Н. В.“, специалност „Изкуствен интелект и смарт технологии“ /на английски език/,л.11/ редовна форма на обучение за срок от 4 години за придобиване на образователно квалификационна степен Бакалавър.Към Заявлението са приложени изискуемите документи по чл. 19, т. 1 и т. 2 вр. чл. 13, ал. 1 и чл. 14 от НУРИВОВР както следва:

- копие на страници от паспорт № 02378230 на А. А. /А. А./, гражданин на С..

- копие на Застрахователна полица.

- Удостоверение №04-11-1870 от 09.09.2025г.,издадено от директор на Дирекция „Висше образование“ при Министерство на образованието и науката, в което е отразено, че кандидатът е приет за студент ВВМУ „Н. В.“,специалност,„Изкуствен интелект и смарт технологии“ /на английски език/.Семестриалната такса за обучение е в размер на 1500 евро, и следва да се преведе по посочената банкова сметка в ДСК.

- Уверение № 10 от 10.09.2025 г., издадена от помощник ректор на ВВМУ „Н. В.“,в която е отразено,че жалбоподателя ще бъде настанен в общежитието на ВВМУ „Н. В.“,гр.В. [улица];

-Удостоверение, издадено на 30.09.2025 г. от Международна банка за търговия и финанси,в което е отразено, че на името на С. А. А. е открита банкова сметка, която е със салдо към 30.09.2025г. – 1900 USD;Свидетелство за съдимост №642156/л.93;/Удостоверение за завършено средно образование./л.97/Декларация от С. А. в която се сочи,че същият ще издържа сина си А. А. по време на престоя и обучението му в Р.България.

Оспореният отказ за издаване на виза за дългосрочно пребиваване виза тип „D“ е издаден след проведена съгласувателна процедура чрез Националната визова система, въз основа на извършена проверка на информацията,съдържаща се в заявлението и приложените към него документи.Обоснован е с хипотезата на чл. Чл.10, ал.1, т.17 ЗЧРБ във връзка с чл.14, ал.1, т.5 ППЗЧРБ и на чл.10, ал.1, т.24 ЗЧРБ.

В хода на съдебното производство се представиха и приеха по делото следните писмени

доказателства, съгласно определение на съдът по реда на чл. 192 от ГПК: справка от ДАНС с писмо рег. № М-320/22.04.2025г./л.111/. Становище на дирекция „Миграция“ МВР, обективирано в писмо рег. № 536400-44553 от 21.04.2025г./л.104/ Същите са приети с протоколно определение на съдът в открито с.з. на 02.06.2026г.

Административен съд София-град, като прецени доказателствения материал по делото, както и валидността и законосъобразността на обжалвания административен акт с оглед основанията, визирани в разпоредбата на чл. 146 от АПК приема следното:

Обжалваният отказ е постановен на 09.12.2025г. Жалбата е изпратена до АССГ, чрез пощенски оператор на 16.12.2025г./л.4/. Съгласно разпоредбата на чл. 10а, ал. 4 от ЗЧРБ, отказите за издаване на визи по чл. 9а, ал. 2, т. 4, не подлежат на обжалване по съдебен ред, освен когато лицето претендира за сягане на основни права и свободи по Европейската конвенция за правата на човека. Видно от текста на жалбата до съдът, жалбоподателят се е позовал на обстоятелства касаещи нарушаването на права по ЕКЗПЧОС. Предвид изложеното настоящият състав приема, че жалбата, попада в предвиденото в закона изключение, същата е допустима и следва да бъде разгледана по същество по изложените в нея основания.

Разгледана по същество – жалбата е неоснователна.

Редът и условията, при които чужди граждани пребивават на територията на Република България е регламентиран в Закона за чужденците в Република България. Валидно издадената виза е изискване за влизане на територията на страната на чужд гражданин, който не е гражданин на държава – членка на ЕС (чл. 8, ал. 1 от ЗЧРБ).

Съгласно разпоредбата на чл. 9г, ал. 1 от ЗЧРБ, оправомощени от ръководителя на съответната структура длъжностни лица в Министерство на външните работи, в дипломатическите и консулските представителства на Република България в чужбина и органите за граничен контрол, могат да вземат решения за издаване, за отказ за издаване, за анулиране и отмяна на визи, а в службите за административен контрол на чужденците – за анулиране и отмяна на визи, при условия и по ред, определени с Наредбата по чл. 9е, ал. 1 – Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим.

В чл. 9е, ал. 2 от ЗЧРБ е посочено, че условията и редът за съгласуване на заявленията за издаване на визи се определят с Инструкция на министъра на външните работи, министъра на вътрешните работи и председателя на Държавна агенция „Национална сигурност“ – Инструкция № КОВ-04-02-351 от 15.08.2013 г. за условията и реда за съгласуване на заявленията за издаване на визи.

Оспореният Отказ е издаден от компетентен орган – завеждащ „Консулската служба“ при Посолството на Република България в [населено място] – М. Г..

Със Заповед № 95-00-26 от 16.01.2025 г. на министъра на външните работи, на основание чл. 34 и чл. 29а, ал. 2 от НУРИВОВР и чл. 5, ал. 3 от Устройствения правилник на Министерство на външните работи, на директорите на Дирекция „К. отношения“, на началника на отдел „Национален визов център“ и служителите в отдела, ангажирани със съгласуване и проверки на заявления за издаване на визи, са предоставени правомощия да вземат решения за отказ за издаване на визи, на основанията по чл. 10 от ЗЧРБ и чл. 32, т. 1 от Регламент (ЕО) 810/2009 г. на Европейския парламент и на Съвета от 13 юли 2009 г. за създаване на Визов кодекс на

Общността. По делото е приложена Заповед № 10 от 27.03.2024 г. издадена от посланика в Посолството на Република България в [населено място], с която определя завеждащия „Консулската служба“ – М. Д. Г. като консулско длъжностно лице с право да съставя, подписва и връчва заинтересованите лица формулярите по Приложение № 7 към чл. 34, ал. 1 и Приложение № 8 към чл. 34, ал. 2 от НУРИВОВР /л. 106/.

От доказателствата по делото е видно, че отказът за издаване на виза за дългосрочно пребиваване в Република България, виза тип “D” по подаденото на 06.10.2025 г. заявление от жалбоподателя е издаден от завеждащия „Консулската служба“ след изпълнена съгласувателна процедура чрез Националната визова система, съгласно чл. 30, ал. 1 и ал. 2 от НУРИВОВР вр. чл. 16 – чл. 20 от Инstrukция № КОВ-04-02-351 от 15.08.2013 г. за условията и реда за съгласуване на заявленията за издаване на визи. Обективизиран е върху стандартен формуляр за Уведомление за основанията за Отказ за издаване на виза, анулиране или отмяна на виза, съгласно Приложение VI към чл. 32 от Визовия кодекс и съдържа всички необходими реквизити, които отговарят и на изискванията на чл. 59 от АПК.

Посоченото правно основание, на което се е позовал административният орган, за да откаже издаването на виза – Чл.10, ал.1, т.17 ЗЧРБ във връзка с чл.14, ал.1, т.5 ППЗЧРБ и на чл.10, ал.1, т.24 ЗЧРБ: “Не доказва достоверно целта и условията на заявеното пребиваване. Сумата в представените банкови документи е внесена еднократно, което не е надеждно доказателство за стабилни, редовни, предвидими и достатъчни средства за осигуряване на издръжка без да се прибегва до системата за социално подпомагане за покриване на разходи за обучение и напускане. Основателни съмнения относно риск от незаконна миграция в друга държава-членка, използвайки целта обучение като предлог за получаване на разрешително за пребиваване в Република България.

Разпоредбата на чл. 27, ал. 6 от НУРИВОВР задължава длъжностните лица в задграничните представителства да извършат проверка на декларираните от заявителите данни преди да вземат решение по заявлението за издаване на виза. Заявлението задължително се изпраща на Националния визов център за проверка в автоматизираните национални информационни фондове, III. информационна система и V. информационна система на Европейския съюз, както и за консултиране с друга държава членка, прилагаща изцяло достиженията на правото на Европейския съюз от Шенген в случай, че е заявено такова, по реда на чл. 22 от Визовия кодекс.

Неоснователни са възраженията на процесуалния представител, че изводът на административния орган за липса на надеждни доказателства за необходимите средства за издръжка по време на провеждане на обучението в Република България не отговаря на информацията в представените официални документи към заявлението. По делото не са представени доказателства, че жалбоподателят има банкови сметки и разполага със финансови средства. Приложеното удостоверение, издадено на 30.09.2025 г. от Международна банка за търговия и финанси е на името на С. А. А. /баща на апликанта/ банкова сметка, която е със салдо към 30.09.2025г. – 1900 USD. По повод депозираният за виза не са представени други документи, удостоверяващи налично имущество на апликанта или на членове на семейството му. Не са приложени документи и за други източници на средства, които могат да бъдат ползвани за финансиране на обучението и/или покриване на част или всички разходи по време на престоя с тази цел в Република България. Приложена е декларация от С. А. в която се сочи, че същият ще издържа сина си А. А. по време на престоя и обучението му в Р.България, като също не са

посочени източници на финансиране, нито документи за имущество на семейството.

От представените документи, издадени от Министерство на науката и образованието и ВВМУ "Н.В." е видно, че обучението е платено, а размерът на семестриалната такса е 1500 евро, като обучението е 4 годишно, което означава, че включва 8 семестъра. Няма доказателства по делото таксата да е платена. При годишната такса е 3000 евро за целия 4 годишен курс на обучение при този размер на семестриалната такса са необходими 12000 евро за такси за придобиване на магистърска степен във ВВМУ "Н.В.", където е приет за обучение жалбоподателят.

Издаденото уверение от помощник ректор на ВВМУ „Н. В.“, в която е отразено, че жалбоподателя ще бъде настанен в общежитието на ВВМУ „Н. В.“, гр. В. [улица], не е равнозначно на поемане на разходите за ползването му, които ще следва да бъдат платени от студента. Разпоредбата на чл. 21, § 5 от Визовия кодекс предвижда, че средствата за издръжка за планирания престой се преценяват с оглед на продължителността и целта на престоя, въз основа на средните цени в съответната държава - членка за храна и настаняване от среден клас, умножени по броя на дните на престоя, като за база се ползват референтните суми, установени от държавите – членки, в съответствие с чл. 34, § 1, б. „в“ от Кодекса на шенгенските граници. Доказателство за финансово подпомагане и/или за настаняване при частно лице може да представлява доказателство за достатъчно средства за издръжка. При планиран престой, дори и само за периода, за който се издава виза за дългосрочно пребиваване тип "D", съгласно чл. 9а, ал. 1, т. 4 вр. ч. 15, ал. 1 от ЗЧРБ вр. чл. 9, ал. 1 от НУРИВОВР – 180 дни, необходимите средства за издръжка и настаняване – минимум 50 евро на ден, минималният наличен финансов ресурс, с който следва да разполага жалбоподателят е 9 000 евро същия разполага с 1900 USD. Съгласно разпоредбата на чл. 21, § 3, б. „б“ от Регламент (ЕО) № 810/2009 г. на Европейския парламент и на Съвета от 13 юли 2009 г. за създаване на Визов кодекс на Общността (Визов кодекс) достоверното обосноваване на целта и условията на планирания престой, и наличието на достатъчно средства за издръжка за срока на планирания престой, а и за завръщането в държавата по произход или пребиваване, са задължителни изисквания при проверката на кандидата отговаря ли на условията за влизане и престой. В този смисъл, не е нарушен балансът между посоченото ограничение и легитимната цел на закона. В § 7 на чл. 21 от Регламента е посочено, че заявлението за издаване на виза за дългосрочно пребиваване следва да бъде разгледано главно въз основа на автентичността и надеждността на представените документи и направените декларации от кандидата.

Настоящият състав следва да посочи, че съгласно член 12 Директива 2004/114 държавите членки са длъжни да издадат разрешение за пребиваване с цел образование на кандидати, които отговарят на посочените в членове 6 и 7 от нея изисквания, доколкото тези разпоредби изчерпателно предвиждат както общите и специфичните условия, които следва да изпълнява кандидатът за разрешение за престой с цел образование, така и причините, които могат да обосноват отказ за приемането му. Директива 2004/114 също признава на държавите членки свобода на преценка при проверката на молбите за приемане.

Съдът приема че , административният орган е посочил основанията, въз основа на което е приел за недостатъчни представените документи за източниците и размера на средствата, с които разполага жалбоподателят и които са заявени, че ще бъдат ползвани за финансиране на образованието му и престоят с тази цел в Р.България. Отразил е и че кандидатът за виза няма

достатъчни средства за осигуряване на издръжка без да се прибегва до системата за социално подпомагане за покриване на разходи за обучение и напускане. Не са представени доказателства налично имущество, нито за конкретен размер и периодичност на получаваните средства. Такива не бяха представени и в настоящото производство от процесуалния представител на жалбоподателя.

Отказът е съобразен с принципите на съразмерност предвидени в чл.6, ал.2 и ал.5 АПК, съгласно които административният акт и неговото изпълнение не могат да засягат права и законни интереси в по - голяма степен от най - необходимото за целта, за която актът се издава и административните органи трябва да се въздържат от актове и действия, който могат да причинят вреди явно несъизмерими с преследваната цел. В случая превес се дава именно на това, че в рамките на съгласувателната процедура данните сочат, че жалбоподателят са налице основателни съмнения относно риск от незаконна миграция в друга държава-членка, използвайки целта обучение като предлог за получаване на разрешително за пребиваване в Република България.

Не са основателни и твърденията за нарушение на чл. 6, чл. 13, Предоставен е справедлив съдебен процес и няма нарушение на чл. 6 от ЕКПЧ. Жалбата е разгледана като допустима, първоинстанционното съдебно решение подлежи на касационно обжалване.

С оглед събраните доказателства, съдът също намира възражението за нарушение на правото на личен и семеен живот, което е и възражение против оспорения отказ за неоснователно. В разпоредбата на чл. 8, от Конвенцията са очертани рамките, в които, при спазване на принципа на съразмерност, е допустимо нарушение на правото на личен и семеен живот при най-малко засягане на правата и законните интереси на лицата. Конвенцията не гарантира правото на един чужденец да влезе или да остане в конкретна държава ,ако не отговаря на изискванията посочени по горе подробно в решението с цел образование.

По изложените доводи съдът приема, че отказът за издаване на виза вид „D“ е законосъобразен и не са налице сочените основания за неговата отмяна.

Мотивиран от изложеното, и на основание чл. 172, ал. 2, предл. последно от АПК, Административен съд – София – град, Първо отделение, 34 състав ,

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на **А. А. /А. А./**, гражданин на С., паспорт №02378230, чрез адв.Г. Б.,Х. 1000056063гр.С., [улица] ,против Отказ за издаване на виза за дългосрочно пребиваване в Република България, виза тип „D“ от 09.12.2025г. по Заявление №2263 от 06.10. 2025г., издаден от завеждащ „Консулска служба“ в Посолството на Република България в [населено място],Й..

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд в 14-дневен срок от съобщаването на страните.

СЪДИЯ: